

значителна сила, за да вдигне отличаващия се с голямото си тегло борец Плясата независимо от по-малкия си ръст и тегло.

Обоняние. Ние, хората, мъже и жени, се различаваме помежду си и по степента на обоняние, което ни е дала природата. При повечето хора то е обикновено и се определя като нормално. Просто по-трудно долавяме оставени, излъчени в атмосферата, приятни или неприятни за възприемане миризми от различен произход. При други хора тази способност е по-силно изразена, без да е патологично състояние - т.нар. дегустатори. Панайот Хитов е бил човек със силно развито обоняние. Както още на времето (1934 г.) проф. д-р Стефан Младенов пише въз основа на сведения, получени от сина на войводата - Александър, "бивш съдия, сега адвокат в София", баща му "често по тютюневия дим познавал, че негде е имало хора".¹² В късите си по обем, но много ценни по съдържание спомени същият детайлизира един такъв епизод: "Веднъж той и другарите му, преследвани от потеря, минавали дебнешком през гъста и непроходима гора в Матейския балкан. Благодарение на обстоятелството, че не пуши, можал да подуши, че наблизо по дирите им имало хора. На другия ден наистина могли да открият где се е била спряла потерята, накъде е заминала и така избягнали опасността."¹³

Наблюдателност. Панайот Хитов е бил много наблюдателен. Израстнал в планината и гората, той е обръщал внимание и на най-малките следи, оставени от хората. Благодарение на този свой навик - да се вглежда и разсъждава върху откритите следи, той е оцелял. На тази негова черта обръща внимание проф. д-р Стефан Младенов: "Панайот е бил извънредно наблюдателен."¹⁴ Ето какво пише и самият той: "Като вървя по пътеката виждам из прахта човешки стъпки - минали хора калабальк и с котка на краката /"котка" се вика на железните превързалки, дето се турят върху цървулите да не се плъзгат/. Като видях стъпките, тозчас се отбих от пътеката, в шумата и захванах да мисля - какви ли ще бъдат тези хора, дето са минали подире ми, а не се явиха? Не е - викам си добра работата! Ако бяха сеймени от полицията, те щяха да ми се явят. Ако пък са били хайдутути, то пак щяха да ми се явят за хляб!"¹⁵ Благодарение на наблюдателността си П. Хитов установява, че към извора, за който се бил запътил, има засада, за да бъде убит, и той по околни пътища се връща в кошарата.

По време на похода по билото на Стара планина в района на връх Бабата поставената стража хваща непознат човек. "Дойде Бажел и ми казва, че уловили някакъв човек, който дошъл долу от усойната и излязъл право при тях. Не го познават каква е вяра. Доведе го. Гледам, млад човек, около тридесет и пет годишен, с окъсани дрехи, няма фес, няма калпак. На краката небръснати говежди цървули, главата му привързана с една скъсана кърпа. Гледах, гледах, пък го запитах:

- Как ти е името?

- Бойко.

- Бойко, казвай право, защото аз те виждам, че не си слугувал, а мязаш да си от тъмницата избягнал."¹⁶

Наблюдателността не подвела Хитов. Човекът си признал, че действително е